

Het reisverhaal van 4 ALVA-joggers die de GR20 gaan stappen - 2013

Vier actieve leden van het joggingsteam van ALVA smeden het plan om deze zomer de GR20sud in Corsica te gaan stappen.

Patrick Bursens (Krollekop)

Roland Baeyens (Oscar)

Anne- Marie Mattens (Duracelleken)

Pascal De Ras (Bacchus)

Er waren eerst de maanden van voorbereiding. Ik herinner mij vooral de donderdagavond vergaderingen in de Kastelijn te Hofstade, onze uitstappen naar de Berghut te Hamme, het wegen van onze uitrusting...

Onze rugzakken wogen ongeveer 13 kg zonder water.

Patrick en Roland sliepen in één tent, Anne Marie en Pascal hadden elk hun eigen tent.

DAG 1

We vertrekken op donderdag 27 juni. De zonen van Anne Marie, Jonas en Ruben, brengen ons naar de luchthaven van Charleroi waar we met een vliegtuig van Ryanair vertrekken richting Figari.

Bij het verlaten van de luchthaven is er reeds een eerste valpartij. Duracelleken verliest het evenwicht en rolt over het trottoir ter hoogte van de uitgang van de luchthaven in Figari.

Heel spectaculair doch gelukkig alleen schaafwonden. Met een rugzak van meer dan 10 kg ligt ons zwaartepunt totaal totaal anders en verlies je gemakkelijk het evenwicht. Hier moeten we aan wennen.

De temperatuur in Figari is rond de 27°C, zeker 10 graden hoger als in België. De zon schijnt en dit zorgt meteen voor enig vakantiegevoel.

We landen rond 17u00 en kunnen quasi onmiddellijk de navette richting Porto Vecchio nemen. Tijdens deze rit maken we kennis met de Nederlandse jonge dame Fleur, een juriste uit Groningen. Zij zal de GR20sud alleen stappen en vraagt of ze met ons mee kan tot in Conca.

In Porto Vecchio besluiten we om eerst het centrum van dit stadje te gaan verkennen. Hier worden de ploegen welke zullen deelnemen aan de Tour de France voorgesteld. Het blijkt er gezellig druk: de reclamecaravaan, ploegbussen, renners...

We doen een eerste terrasje en snel blijkt dat de volledige ploeg van BMC binnen in het café zit. We zitten dus direct naast twee wereldkampioenen Philippe Gilbert en Cadel Evens.

Roland en ik drinken onze eerste Pietra, dit is het plaatselijke bier dat wordt gebrouwd met kastanjemeel en hop. Voor Patrick no alcohol en dus Orezza, het Corsicaanse spuitwater.

Van op dit terras contacteren we de navette van de eerste refuge (la Tonella) en vragen of hun minibusje ons kan komen oppikken in PortoVecchio. Ongeveer een half uur later stappen we in het kleine busje van la Tonella; wij, Fleur en drie Fransen.

Rond 19u30 arriveren we in Conca, een Corsicaans dorp met meer dan 500 inwoners. Het is relatief druk in de refuge: er is een restaurantje, er zijn gites en er is een camping. We gaan eerst de tenten opzetten en kunnen hier nog een warme douche nemen. Er is een relatief groot restaurant, omdat dit volledig vol zit besluiten wij om buiten op het terras te eten.

We bestellen het menu randonneur: het voorgerecht is een mengeling van rauwe paprika en kikkererwten, het hoofdgerecht bestaat uit een portie rijst met een kippenbil en het dessert is een soort platte kaas met een zoete kastanjestroop.

Als de duisternis valt koelt het snel af, we nuttigen binnen nog een koffie en betalen voor de maaltijden en het gebruik van de camping. We krijgen van de gardien een halfvol busje gas dat werd achtergelaten door andere trekkers.

Op de camping blijkt dat de meeste trekkers de GR20 reeds hebben voltooid. Wij stappen van zuid naar noord.

Rond 23u00 kruipen we in onze tenten, er is echter nog relatief veel lawaai vanuit de refuge en een ons onbekend dier annimeert ons ongeveer de volledige nacht met zijn eentonig en irriterend geroep.

Ik meen dat niemand echt goed geslapen heeft de eerste nacht.

DAG 2 CONCA – PALIRI

Wij starten de wandeling met schitterend weer rond 8u30. We zijn dan ongeveer de laatsten die de refuge verlaten. Hier blijkt duidelijk dat wij nog in een ander ritme zitten.

We wandelen door het dorpje Conca en vinden snel het befaamde wandelpad van de GR 20.

We zijn nu officiëel begonnen aan onze tocht.

Na meer dan 60 minuten klimmen kruisen we een bergrivier waar zich twee ruime basins hebben gevormd. Een ideale plek om even halt te houden. Schoenen uit en pootje baden.

Er zijn bijzonder veel trekkers die ons kruisen op het GR-pad, ik vermoed dat veel trekkers op vrijdag wilden aankomen, gezien de dag erna de Tour start in Porto Vecchio.

Bij de natuurlijke bassins pauzeren op dat moment reeds een tiental trekkers, waarvan enkelen zich baden...

Dit is een idyllisch mooie plek en wij kijken uit naar wat komen gaat.

Na een half uur zetten we onze tocht verder, we pauzeren nog een tweede keer in de nabijheid van een bron. Hier testen we voor het eerst onze gasvuurtjes. We hadden een picknick pakket besteld in de refuge la Tonella in Conca.

Eigenlijk was dit overschot van gisteren: kippenbillen en rijst...

Na deze break zetten we onze tocht verder. Het weer verandert en het wordt zwaar bewolkt. Het begint zelfs lichtjes te druppelen en we besluiten om onze regenjassen en regenhoezen te gebruiken.

Het GR-avontuur is nu echt begonnen we klimmen verder over grote rotsformaties.

Ik sta versteld hoe we met onze wandelschoenen probleemloos de steile rotsen op kunnen. Het pad is echter niet altijd duidelijk, we moeten zoeken naar de rood witte kentekens en dienen zelf een pad te kiezen tussen of over de rotsen.

Wat eerst druppelen was, gaat over in hevige regen en zelfs hagel.

We stappen ongeveer 1 uur in deze hevige regen en komen doornat op onze bestemming, de berghut Paliri aan.

De regen voelt op dit moment niet echt koud aan en de eerste stopplaats is prachtig gelegen met een geweldig uitzicht op de Bavella.

Er is een grote weide waar reeds veel tenten staan opgesteld. De meesten lopen de tocht van Noord naar Zuid, doch herkennen we hier reeds een aantal trekkers die ook gisteren in Conca waren. Fleur komt altijd wel iets lenen en komt ons elke dag groeten.

We schrijven ons in bij de refuge voor het avondeten en het ontbijt.

Het blijft regenen en we moeten nu wel onze tenten opzetten. We kiezen een plek net naast een grote rots, deze rots biedt toch enige vorm van bescherming.

Net naast de standplaats van onze tenten is een kookblok waar we warm water zetten.

Terwijl we de tenten opzetten stopt het met regenen. Patrick en Roland hebben reeds een waslijn gespannen en hopen hun natte spullen hier meteen te kunnen drogen. Terwijl de tenten worden opgezet, drinken we een warme kop Royco Chicken Soep. Dit smaakt verrukkelijk na een dag stappen.

We worden geroepen om te gaan eten: de maaltijd wordt opgediend aan drie tafels van 8 personen. Dit wordt eveneens een belevenis. Een oudere Franse dame aan onze tafel neemt de rol van moederfiguur op zich en bedient alle tafelgenoten.

Deze tafel blijkt echter zeer onstabiel, het is belangrijk dat iedereen rustig aan tafel blijft zitten of het evenwicht van de tafel is zoek. Erg grappig, vooral als Patrick de tafel verlaat!

Voorgerecht en dessert worden samen opgediend: een sneetje corsicaanse saucisson, een sneetje Coppa en een klein hoekje Corsicaanse kaas.

Gezien de grote honger en onze onwetendheid wordt dit meteen verorberd. Dan volgt een grote kom met spaghetti, gemengd met olijven en rundsvlees.

Tegen 20 h kruipen we vermoeid in onze tent. 's Avonds begint het opnieuw heftig te regenen en te waaien. Onze tenten bieden gelukkig voldoende bescherming.

DAG 3 PALIRI-ASINAO

We staan nu ook zeer vroeg op, ik denk nog voor 6u00.

De nacht was vooral zeer koud. Patrick en Roland zouden goed geslapen hebben An-Marie en ikzelf hebben weinig geslapen.

We zien de zon opkomen en dit is echt een geweldige plek om wakker te worden, het uitzicht en de sfeer zijn geweldig.

De zon kleurt de Bavellarotsen. We mogen gaan ontbijten in de trekhut waar ook de trekkers ontbijten die in de berghut hebben geslapen.

Het ontbijt valt echter tegen: koude koffie, konijnenbrood, één klein potje jam/persoon en één potje boter per persoon en dit alles voor 7 €/persoon.

De volgende dagen zullen we geen ontbijt meer bestellen in de refuges.

We maken nog even gebruik van het sanitair voor we onze tweede étape aanvatten.

Hier zijn alleen Franse WC's voorhanden, de accommodatie is heel erg basic.

We babbelen met een aantal Fransen welke uit de andere richting komen. Ze adviseren ons om de Alpiene variant te nemen omwille van de mooiere uitzichten en de tijdswinst welke we hierdoor zouden hebben.

Iedereen is heel vriendelijk en de sfeer tussen de trekkers is zeer gemoedelijk.

We starten de tweede étape met een boswandeling, we beginnen de dag gemakkelijk. Opnieuw is er een bergrivier waar we op een bepaald moment doorheen lopen.

De eerste pauze nemen we op col de Bavella. De GR-route kruist hier de autoweg welke over de Bavella loopt. Op een hoogte van meer dan 1250 m is een dorpje waar 's zomers ongeveer 50 mensen wonen. We vinden er een leuk terrasje waar we een drank nuttigen. Binnen in het restaurant staat een betaaltelefoon. Ik maak van de gelegenheid gebruik om eens te horen hoe het thuis gaat: in België regent het en in Corsica schijnt de zon alweer volop.

Tijdens de wandeling is er meestal geen GSM-ontvangst.

Er is ook een winkeltje waar plaatselijke specialiteiten worden verkocht, we kopen er een extra gasbus, fruit, brood, artisanale saucisson en een geitenkaasje.

Na deze pauze zetten we onze wandeling verder en snel zien we de gele strepen welke kenmerkend zijn voor de Alpiene variant. Meteen volgen een aantal zeer steile stukken. Een pad kan je dit nu niet meer noemen. Bepaalde delen beklimmen we op handen en voeten.

Op het laatste gedeelte van de klim dienen we ongeveer 10 m te dalen via een ketting. Ikzelf krijg hier enige last van hoogtevrees en gelukkig stelt Patrick voor dat ik dit zonder rugzak doe. Anne-Marie zou liever langere benen hebben.

Patrick en Roland blijken technisch de beste klimmers. Krollekop is hier duidelijk in zijn sas, ik iets minder daarentegen. Dit gedeelte is heel ruw, en vandaar de vergelijking met Alpiene klimmen. Ik meen dat we hier ook reeds op > 1500 m hoogte zitten.

Na de Bavellaklim komt een eenvoudiger gedeelte en lopen we door wilde bremvelden. We komen op onze bestemming aan rond 17u00, na meer dan 8 uur wandelen.

Er is opnieuw bewolking komen opdagen, er is ook wind waardoor het relatief fris aanvoelt. We slaan meteen onze tenten op. Het terrein is niet echt vlak, hier en daar is een terrasje waar een tent kan worden geplaatst.

Vanuit de tent hebben we een geweldig uitzicht over de ruwe Corsicaanse natuur: “a tent with a view“.

We koken zelf vandaag maar maken gebruik van de keuken van de berghut. Ik eet mijn eerste zakje travellunch “pasta carbonade”, de gardien vraagt iedereen om tegen 18u30 plaats te ruimen voor zijn residenten.

Overal lopen ponny's, deze zijn niet mensenschuw en bewegen zich vrij tussen de tenten.

Roland en ik hadden een fles wijn gekocht en deze wordt genuttigd in de tent.

Het is buiten echter zeer koud en tegen 20u00 trekt iedereen zich terug in tent en slaapzak.

Niettegenstaande ik zowat alle kleren welke ik bij heb draag, blijft het koud 's nachts. De temperaturen zijn dicht bij het vriespunt.

In de tent boven mij verblijft een stel Ieren, zij komen van het Noorden. Ik maak een praatje met een van hen en hij vertelt mij ook reeds veel angstmompenten te hebben gekend tijdens zijn tocht. De highlands zijn niet te vergelijken met de GR20!

DAG 4 ASINAU – USIOLU

We zijn alweer vlug uit de veren, om 6u00 is eenieder reeds in de weer zodat we om 7u30 kunnen aanzetten. We eten voor ontbijt gekiemd speltbrood zodat we stevig op onze benen staan.

Het belooft opnieuw een zware dag te worden want we schikken vandaag twee etappes te doen.

We beginnen de dag met een zware klim van ongeveer 2,5 uur, soms op handen en voeten over rotsen.

Op de top van de Monte Incudine (> 2000 m) hebben we een ongelooflijk uitzicht, we zien langs twee kanten de Middellandse zee en kijken uit over de omringende bergen.

De lucht is staalblauw en het is windstil.

We besluiten om hier even te pauzeren en van het uitzicht te genieten. Veel trekkers houden hier halt, we zijn er dus niet alleen.

We passeren ook een eerste keer een sneeuwvlakte.

We dalen af en gaan doorheen een eikenbos. We krijgen een compleet ander landschap te zien: met veel uitgestrekte grasvlaktes, wilde brem en andere bloemen.

Er zijn ook veel oude dode bomen welke het landschap sieren.

Omdat het vandaag een extra lange etappe is, beslissen we om ruim de tijd te nemen om goed te eten. We kiezen een picknickplek naast een bergrivier in een open eikenbos. We eten opnieuw de Travellunch. Ik eet nasi goreng en dit smaakt best lekker. Volgens An Marie zelfs veel beter als het eten dat we in de refuges krijgen geserveerd. Tijdens het eten krijgen we onverwacht bezoek van een kudde koeien welke uit het niets komt opgedoken. We sluiten af met een tas heerlijke koffie en genieten van een mooie picknick.

We dalen verder via mooie paden en zien in de verte reeds de refuge van Usiulu liggen. Het venijn zit echter in de staart. Het laatste gedeelte van de wandeling is erg zwaar, we dalen af via rotsen en hier zijn een aantal moeilijke passages.

Het GR-pad is niet altijd duidelijk aangegeven, we zoeken de wit rode kentekens soms tevergeefs. Het is dus echt zoeken, soms vertrouwen we op een stapeltje stenen. Gestapelde stenen zijn een kenteken welke het pad weergeven.

Van een pad is hier eigenlijk geen sprake.

We moeten vaak op handen en voeten over de rotsen, dit is echt geen katteris voor iemand met hoogtevrees of korte benen.

Thuis wek ik mijn kinderen vaak met de slogan “allé vooruit 10 seconden moed“, deze slogan zeg ik nu voortdurend tegen mezelf.

We bereiken de refuge rond 19u00.

Deze tocht was fysiek en technisch relatief zwaar. Een goede conditie is echt noodzakelijk. Ook onze armen en rug krijgen het zwaar te verduren.

De gardien meldt ons dat we te laat zijn om nog te kunnen eten, er is echter wel een klein winkeltje dat tot 19u30 open blijft, hier kunnen we ons opnieuw bevoorraden.

Ik heb een eerste conflict met de vriendelijke locals, bij het maken van een foto van "le paradis" word ik redelijk onvriendelijk afgesnauwd door de gardien.

Dit is not done: eerst toestemming vragen !

De Corsicanen zijn gekend voor hun koppigheid en moeilijk karakter. Maar dankzij deze eigenschap hebben ze hun eiland wel weten te vrijwaren, het is er niet zoals aan de côte d'Azur...

Roland en ikzelf bestellen meteen een dubbele Pietra, Patrick en Anne-Marie nemen een frisdrank. Ik heb geluk want Roland drinkt even graag Pietra en wijn als ikzelf.

We kopen blikken ravioli, welke we nadien opwarmen, voor de volgende dag schaffen we saucisson, kaas, brood, chocola, fruit, jam,.. aan.

Er is een groot terrein naast de refuge. D

Doordat we te laat zijn dienen we onze tenten relatief ver van de refuge op te stellen. Ik denk zelfs zover dat we 5 minuten moeten stappen over een terrein vol rotsblokken en stenen.

We hebben wel opnieuw "a tent with a view", wat een geweldig uitzicht.

En naast onze tenten bevindt zich een basic douche en WC.

Sinds ons vertrek in Conca hebben we nergens meer warm water gehad.

Ik kruip iets later in de slaapzak, rond 21u30.

Ik heb de afgelopen twee dagen doodsangsten uitgestaan: de Alpiene variant en de afdaling naar Usiulu. Die steile afgronden zijn niks voor mij.

Ik begin er ernstig over na te denken om eruit te stappen voor er ongelukken gebeuren en Corsica heeft ook mooie stranden en steden.

DAG 5 USIOLU – Prati

Het was opnieuw een zeer koude nacht maar alleen Anne-Marie en ik hebben er last van. Patrick en Roland horen we snurken tot in onze tent.

Roland is steeds als eerste in de weer. Hij gaat dan water halen voor de koffie en neemt onze camelwaterzakken mee om deze opnieuw op te vullen.

's Morgens komt Fleur afscheid van ons nemen en ik heb gezien dat er een mogelijkheid is om het GR-pad te verlaten waar dit kruist met de Mare a Mare.

Ik zeg voor het eerst tegen de groep dat de mogelijkheid bestaat dat ik eruit stap.

Het ontbijt bestaat uit een muesli van Travellunch.

We vertrekken opnieuw rond 7u40.

De wandeling begint nu zeer mooi:

- stralende zon, mooie paden
- zicht op zee en bergen
- vrij rondlopende runderen en wilde paarden

We passeren een source en beslissen om hier een eerste keer te pauzeren.

Er staat een houten bergerie waar we een oude man treffen. De bron is droog doch de oude man bezorgt ons twee grote flessen water. We mogen niks terug geven.

Zijn de Corsicanen plots toch vriendelijke mensen? We eten opnieuw brood, saucisson en kaas. Corsicanen zijn alleszins zeer eerlijk, nooit heb ik het gevoel bedrogen te worden. Het is ook opvallend dat er nergens zwerfvuil te bespeuren valt. Wat een verschil met bij ons in België!

De zon, de mooie zichten en de steun van de drie reisgenoten doen mij beslissen om toch verder te gaan. Zonder de steun van mijn drie reisgenoten zou ik gestopt zijn maar er was:

- de coach Oscar
- de behulpzame Krollekop
- en het altijd opgewekte Duracelleken, een vrouw die nooit zaagt!

Ik moet wel beloven om later te tracteren met champagne, deze hebben ze nog tegoed.

Zij beloofden me om deze avond te gaan eten op restaurant. De refuge waar we zouden overnachten zou naast een restaurant gelegen zijn.

Dit is opnieuw een étape met veel crêtes: dit zijn rotsen, soms heel steile stukken.

Het begint echter te wennen en gaandeweg word je er ook beter in.

De laatste kilometers zijn erg moeilijk en vergen dus enige klimtechniek. We gaan opnieuw tot op een hoogte van ongeveer 2000 m en zien van ver de refuge van Prati liggen. We komen aan bij de refuge rond 17u00.

Dit is ongetwijfeld de mooiste campingplek dat we hebben gehad: een mooi groot vlak grasveld waar we blootvoets kunnen rondlopen.

Dus opnieuw "a tent with a view" meer zelfs deze keer "zicht op zee".

Het was de bedoeling om vandaag op restaurant te gaan eten maar bij deze refuge is helemaal geen restaurant, wel bij de volgende refuge welke 2 uur verderop ligt.

We hebben ons vergist en zijn te vroeg gestopt!

We hebben ongeveer de ganse dag gebabbeld over entrecote en chocomousse.

Jammer maar helaas pindakaas en morgen dus een extra lange étape!

We eten dus nogmaals in de refuge het menu Randonneur. Dit blijkt ongeveer hetzelfde als bij de vorige: pasta gemengd met olijven en stukken vlees.

Roland en ik zitten aan tafel met een Zwitser en enkele Fransen. We hebben een leuke babbel over president Hollande en...

Ook bij deze refuge is een klein winkeltje waar we ons kunnen herbevoorraden.

Achter de refuge staan enkele ezels, de ezels worden ingezet voor de herbevoorrading van de berghut.

We kruipen in onze slaapzak rond 20u30.

Patrick is in supervorm.

Roland krijgt problemen in zijn voet (artrose ter hoogte van zijn dikke teen), hoewel hij de ganse dag op kop liep.

Anne-Marie lijkt vermoeid na deze zware étape, niet geschikt voor kinderen of volwassenen met korte benen.

Ikzelf heb een hekel aan steile afgronden en de moeilijke stroken.

DAG 6 PRATI – col de verde – CAPANELLE

Roland staat zoals steeds als eerste op en zorgt voor water en koffie. We zijn allemaal vroeg in de weer en hebben ons duidelijk aangepast aan het ritme van de GR20.

Met de ochtendzon lijkt deze plek nog mooier.

We starten de wandeling en gaan door bossen. Hier staan kanjers van dennenbomen, lariksen, waarschijnlijk honderden jaren oud. We ruiken deze ganse dag overduidelijk de marquis, de geur van dennennaalden, wilde brem en tijm...

Na 2 uur bereiken we het restaurant van col de Verde, hier hadden we eigenlijk gisterenavond moeten aankomen. We nemen hier een eerste pauze.

Een gekke Italiaan vermaakt ons. We eten er Corsicaanse gebakjes en een Bounty.

We zetten onze tocht verder en trekken door bossen, relatief veel afdalingen over goede paden. Er zijn hier veel bergvieren, regelmatig wandelen we over rotsen en rivierbeddingen.

De uitzichten blijven ons verbazen en regelmatig stoppen we om ervan te genieten.

We houden halt voor een eerste picknick in de nabijheid van een waterval.

Patrick leert ons hoe we met minimale middelen T-shirts kunnen wassen: klopt met stenen op zijn shirt in de rivier...Dit blijkt trouwens zeer goed te werken.

We stappen verder door bossen, de lariksen reiken tot in de helblauwe hemel. Deze stammen kunnen zo dienen voor de mast van een reuze zeilboot.

We passeren een kruispunt: één pad leidt naar de top van de Monte Renoso en een ander pad leidt naar Campanelle. We beslissen om onmiddellijk naar onze slaapplek Campanelle door te stappen. Het is nog een moeilijke klim naar Campanelle. Dit blijkt tijdens de wintermaanden een klein skidorp te zijn. Er zijn ongeveer 150 inwoners.

We maakten reeds eerder kennis met twee franse koppels: een stel uit Villefranche (Lyon) en een ouder stel uit Bretagne. We zijn samen in Conca vertrokken en dagelijks maken we een praatje met hen. Binnen in het restaurant treffen we 3 Vlaamse meisjes die het noordelijk gedeelte van de GR20 hebben gedaan, eindelijk ontmoeten we eens landgenoten.

Bij aankomst, rond 16u00, genieten we van een verfrissende drank op het terras (0,5 l Pietra van het vat!).

Anne Marie en ikzelf eten nog een stuk taart en gebruiken de tijd voor een verfrissende douche te nemen en wat te rusten.

Roland en Patrick besluiten om toch de top van de Monte Renoso te bedwingen en gaan op zoek naar een verborgen meer (lac de Bastani). Onderweg passeren ze ook de Pozi, een grasvlakte met enkele kleine meren.

Patrick toont ons enkele zeer mooie foto's, onze Roland heeft zelfs in de sneeuw gelegen.

Deze extra tocht, van 2,5 uur, kunnen ze doen zonder rugzak en dit is duidelijk te zien aan het tempo waartegen ze komen afgedaald. Roland en Patrick zijn goed op dreef, ik zie ze lopen over de rotsen. Dit duo is klaar voor een trial!

Onze tocht zit er bijna op, we slapen voor het laatst in onze tenten en besluiten om onze voorraad Travellunch, Roycosoep, brebiskaas te nuttigen.

De tenten staan naast een beek, het geluid van deze bergrivier geeft een rustgevend effect. Iedereen slaapt goed deze nacht.

We hebben nu 6 dagen geen warm water gebruikt en zelfs geen spiegel gezien.

DAG 7 CAPANELLE - VIZZAVONA

Voor de laatste étape zijn we extra vroeg uit de veren (5u30). We zijn het ondertussen gewend. We krijgen een prachtige zonsopgang te zien en gebruiken het terras van de refuge om te ontbijten.

We vertrekken iets vroeger in vergelijking met de vorige dagen. Om 7u00 verlaten we Capanelle.

We lopen opnieuw door bossen en hebben prachtige uitzichten op de bergen van het noordelijke gedeelte. Op deze bergtoppen is duidelijk meer sneeuw te zien.

We pauzeren op een open plek en doen nog een laatste picknick, de uitzichten blijven ons verbazen.

Het blijkt dat we op een variant pad van de GR20 zijn terecht gekomen, gelukkig komen we het bevriend koppel uit Villefranche tegen. Zij wijzen ons erop dat we het foute pad hebben gekozen.

Tegen 12u00 bereiken we onze eindbestemming Vizzavona.

We zijn dus opnieuw ruim 5 uur onderweg en bij het eerste terras waar we voorbij stappen nuttigen we een drankje (16 € voor één tourné – extreem duur dus).

We gaan vervolgens door naar het station. Hier blijkt dat we de trein net gemist hebben, we zullen ongeveer drie uur moeten wachten op de volgende! We beslissen om in één van de plaatselijke restaurants iets te gaan eten.

Patrick, Roland en Anne-Marie bestellen le plat de jour (hamburger met geitenkaas, panzeta grilée, groenten...) en ikzelf vraag een kleine entrecote met veel groenten.

De ober blijkt van Roemeense afkomst en is nog norser dan de Corsicanen.

We wachten op het perron op de trein. Ikzelf val in slaap op de bank. Gelukkig kwam Patrick mij wakker of... Op dit perron ontmoeten we ook twee jonge Vlaamse architecten, zij hadden de GR nord gestapt.

We arriveren in Ajaccio om 16u50

Het hotel Fesch ligt op wandelafstand van het station, op het einde van een drukke autovrije winkelstraat. We krijgen een ruime vierpersoonskamer met alle luxe welke je van een driesterrenhotel kan verwachten.

We douchen om beurt en dan blijkt pas echt hoe vuil we waren.

We hadden witte handdoeken van het hotel, hmm...

We trekken dan de stad in en bezoeken er de jachthaven, het geboortehuis van Napoleon en één van de mooiste pleinen van de stad Place de Gaulle. In de jachthaven doen we opnieuw een terrasje.

We gaan dan iets eten in een leuk restaurantje, er zijn tal van steegjes welke onze doen denken aan onze Rue de Bouchée. Deze keer maakten we een zeer goede keuze.

Moe maar voldaan kruien we in bed. De sfeer zit er nu goed in!

Alle heren hebben hier bijzonder goed geslapen doch ons Anne-Marie niet.

De heren uit het grote bed blijken zeer luidruchtige snurkers en bovendien is er nog zeer veel lawaai van op straat. Anne-Mariëken probeerde uiteindelijk om zelf oorstopjes te maken.

DAG 8 AJACCIO-PROPRIANO-FIGARI-CHARLEROI

We starten met een stevig ontbijt in de cafetaria van het hotel. Het verschil met **de** voorgaande dagen is immens: koffiekoeken, broodjes, kaas, gebakken eieren, fruit...

We eten iets meer dan de gemiddelde hotelgast en Patrick merkt op dat dit alles voor slechts twee euro meer dan in de refuges is. In de refuge was het ontbijt dan ook zeer minimalistisch.

We wandelen samen tot in het verhuurkantoor van Avis waar we onze huurwagen oppikken, dit was een wandeling van 2,5 km.

We krijgen een recente Peugeot 3008 aangeboden.

Ajaccio is een zeer drukke stad met heel veel verkeer.

We vertrekken rond 10u00 en na ongeveer 1 uur rijden houden we halt in de badplaats Propriano. Roland is onze chauffeur en rijdt zoals de echte Fransen in de bergen.

Anne-Marie heeft een beetje last van de bochtige autorit.

Propriano blijkt een wondermooie badplaats.

The boys nemen nog een verfrissende duik in de Middellandse zee terwijl Anne-Mariëken geniet van de felle zon.

We genieten van een laatste terrasje en voorzien nog gerief voor een laatste picknick.

Rond 13u00 zetten we onze terugtocht verder, we stoppen nog op het uitzichtpunt le Lion de Roccapina.

We arriveren goed op tijd in Figari. Roland en ik bezorgen de auto terug bij het depot van Avis. Een uurtje later kunnen we opnieuw inchecken en keren we voldaan terug naar onze thuis.

In Charleroi worden we opgewacht door Marc, de echtgenoot van ons Anne-Marieken.

Verrassend treffen we ook de dochter van Roland samen met haar man aan op de luchthaven.

De vier trekkers zijn gelukkige mensen omdat ze deze week hebben mogen beleven, dank aan allen die ons hierbij hebben gesteund en geholpen.